

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 4019/2017
31.05.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Тање Ристић, председника већа, Слађане Стојановић и Лидије Стошић чланова већа, у правној ствари тужиоца Љ. В. Из ....., кога заступа пуномоћник Славољуб Вељковић, адвокат из ....., против туженог П.Д. И. кога заступа пуномоћник Иван Вукоје адвокат из ....., ради накнаде штете, и по противтужби туженог ради исплате, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу П1. бр. 1905/2012 од 05.06.2017. године у седници већа одржаној дана 31.05.2018. године донео је :

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Нишу П1. бр. 1905/2012 од 05.06.2017. године у ставу првом, трећем, петом и шестом изреке.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име разлике у заради за период од 17.09.2011. године до 23.01.2012. године исплати износ од 5.444,72 динара. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име разлике у накнади зараде због спречености службеног путовања у периоду од 17.09.2011. године до 23.01.2012. године исплати износ од 32.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2012. године. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати на име претрпљених физичких болова износ од 70.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 30.000,00 динара, на име умањења опште животне активности износ од 25.000,00 динара све са законском затезном каматом почев од 05.06.2017. године. Четвртим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужени поред досуђених износа из става трећег изреке на име накнаде материјалне штете исплати на име претрпљеног физичког бола износ од 40.000,00

динара, на име претрпљеног страха износ од 70.000,00 динара, на име умањења опште животне активности износ од 55.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.04.2013. године, као и у делу исплате законске затезне камате на износе из става трећег изреке за претрпљени физички бол и на име умањења опште животне активности за период од 08.04.2013. године до 05.06.2017. године и у делу тражене камате на износ из става трећег изреке од 18.04.2014. године до 05.06.2017. године. Ставом петим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се обавезе тужилац да му исплати износ од 29.881,69 динара, на име претплаћене разлике у заради за период од 17.09.2011. године до 23.01.2012. године у месечним износима наведеним у овом ставу изреке пресуде. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име нужних парничних трошкова накнади износ од 189.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности као и износ од 26.816,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у усвајајућем делу као и у делу којим је одбијен противтужбени захтев и одлуку о трошковима поступка због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права предлажући да другостепени суд усвоји жалбу и преиначи први, трећи, пети и шести став изреке пресуде или их укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање. Тражио је трошкове жалбеног поступка.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 386. Закона о парничном поступку, („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13, 74/13 и 55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалба тужене није основана.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374.ст.2 Закона о парничном поступку, на које повреде овај суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде поступка из чл.374. ст.2. тач.12. ЗПП, на коју се неосновано жалбом туженог указује јер пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, изрека пресуде је разумљива и пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама. Неосновано се у жалби указује и да су учињене друге битне повреде одредаба парничног поступка с обзиром да недоношење формалне одлуке о предлогу за извођење доказа, у конкретном случају увиђаја на лицу места, није од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, будући да је првостепени суд правилном оценом изведених доказа правилно и потпуно утврдио све чињенице које су биле од значаја за пресуђење ове правне ставри.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у радном односу код туженог по уговору о раду од 01.01.2008. године, на радном месту возача са описом послова да управља возилом, брине се о одржавању, опреми и чистоћи возила, ради на утовару и истовару робе, брине о преузетој роби, лично одговара за примену и спровођење прописа заштите на раду и обавља друге послове. Дана 17.09.2011. године тужилац је довезао робу испред СТР П. у ... и приликом истовара робе и ношења великих пакета који нису били безбедоносно везани од камиона до продавнице саплео се на неравнини на тротоару и повредио скочни зглоб леве ноге која повреда је квалификована као тешка телесна повреда. Тужилац је због повреде био на боловању од 17.09.2011. године до 23.01.2012. године. Тужени је сачинио извештај о повреди на раду бр. 163-567/2011-183 који је предат Републичком заводу за здравствено осигурање 27.09.2011. године у коме је наведено да тужилац претрпео повреду на раду код истовара робе, да је лоше

стао те је дошло до пада и прелома зглоба леве ноге, да је у време повређивања тужилац користио обезбеђена средства и опрему за личну заштиту као и да је имао обуку и обавезу ношења заштитне обуће и одеће. Вештачењем од стране вештака медицинске струке суд је утврдио да је тужилац имао прелом отргнућем спољашњег глежња леве потколенице која повреда представља тешку телесну повреду, утврђени су дужина трајања и интензитет физичког бола као и степен умањења животне активности који је процентуално изражен око 10% и који се огледа у смањеној покретљивости у левом скочном зглобу, као и сталној појави отока и болова при оптерећењу. Вештачењем од стране вештака медицинске струке, специјалисте психијатрије утврђена је дужина трајања и интензитет страха које је тужилац доживео у време повређивања као и за време активног лечења. Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврђено је да је просечан зарада тужиоца за 3 месеца пре спорног догађаја износи 31.387,63 динара, да је тужени вршио тужиоцу исплату накнаде за време боловања у опису без умањења, али да постоји разлика између припадајућих и исплаћених зарада за период од 17.09.2011. године до 23.01.2012. године у износу од 5.444,72 динара, а на основу путних налога и обрачуна исплате дневница и аналитичких картица извршен је обрачун путних дневница пре спорног догађаја за период од 01.06.2011. године до 31.08.2011. године, те је имајући у виду просечан износ дневница од 8.000,00 динара, утврђено да би тужилац могао да оствари износ од 32.000,00 динара на име дневница у спорном периоду. Тужени је у току поступка поднео противтужбу, сматрајући да је тужиоцу исплаћено на име накнаде зараде више од припадајућих 65% просечне зараде за претходна 3 месеца пре спорног догађаја, те потражује разлику од исплаћене до припадајуће накнаде зараде. Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврђено је да тужиоцу, у смислу припадања 65% од износа 31.387,63 динара, представља износ од 20.401,95 динара.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање суд је правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца, а одбио противтужбени захтев туженог, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом чл. 115 Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009) прописано је да запослени има право на накнаду зараде за време одсуствовања са рада због привремене спречености за рад до 30 дана и то најмање у висини 65% просечне зараде у претходних 3 месеца пре месеца у коме је наступила привремена спреченост за рад, с тим да не може бити нижа од минималне зараде утврђене у складу са овим законом ако је спреченост за рад проузрокована болешћу или повредом ван рада ако законом није другачије одређено, а у висини од 100% просечне зараде за претходна 3 месеца пре месеца у коме је наступила привремена спреченост за рад с тим да не може бити нижа од минималне зараде утврђене у складу са овим законом ако је спреченост за рад проузрокована повредом на раду или професионалном болешћу, ако законом није другачије одређено.

Уговором о раду закљученим 01.01.2008. године између тужиоца и туженог као послодавца у чл. 22 предвиђено је да је послодавац дужан да запосленом обезбеди накнаду зараде за време одсуствовања са рада због привремене неспособности за рад до 30 дана у висини 65% просечне зараде у претходна три месеца пре месеца у којем је наступила неспособност за рад проузрокована болешћу или повредом ван рада, али не мање од минималне зараде.

Имајући у виду цитиране одредбе закона, као и чињеницу да је тужилац претрпео повреду на раду правилан је закључак првостепеног суда да тужиоцу у смислу одредбе чл. 115. Закона о раду припада накнада зараде за време привремене спречености за рад у висини од 100% просечне зараде за претходна три месеца пре месеца у коме је наступила привремена спреченост за рад, а како је из налаза вештака утврђено да је тужиоцу по том основу исплаћено мање 5.444,72 динара, основан је захтев тужиоца да му тужени исплати разлику до припадајуће зараде.

На основу наведеног произилази да је правилна одлука суда о неоснованости противтужбеног захтева којим је тужени тражио да се тужилац обавезе да му исплати износ од 29.881,69 динара на име претплаћене разлике у заради сматрајући да је тужиоцу требало исплатити накнаду зараде у висини од 65% просечне зараде за претходна три месеца пре месеца у коме је наступила привремена спреченост за рад.

Одредбом чл. 164 Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да запосленом надокнади штету ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, у складу са законом и општим актом.

Одредбом члана 154. став 1. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Службени лист СРЈ", бр. 31/93) прописано је да је онај који другоме проузрокује штету дужан да је надокнади, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Ставом другим истог члана, прописано је да се за штету од ствари или делатности од којих потиче повећана опасност штете по околину одговара без обзира на кривицу. Одредбом члана 173. истог закона прописано је да за штету насталу у вези са опасном ствари односно опасном делатношћу, сматра се да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете. Одредбом члана 174. овог закона прописано је да за штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности лице које се њом бави.

Одредбом члана 200. став 1. Закона о облигационим односима прописно је да ће суд досудити правичну новчану накнаду за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа, части, слободе и права личности, смрти блиског лица као и за страх ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, независно од накнаде материјалне штете као и у њеном одсуству. Ставом 2. овог члана закона прописано је да ће суд приликом одлучивња о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и о висини њене накнаде, водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Првостепени суд је правилно закључио да је тужилац претрпео повреду на раду, с обзиром да је повреда код тужиоца настала у радно време приликом извршавања редовних радних обавеза истовара робе. Како је роба била велике тежине, у питању су пакети воде, ношење такве робе се може сматрати опасном делатношћу, односно делатношћу код које постоји повећани ризик од повређивања, правилан је закључак суда да постоји одговорност туженог да надокнади штету која је настала за тужиоца услед обављања овакве делатности. Том приликом, тужилац је користио обезбеђена средства и опрему за личну заштиту на раду, а како није утврђено да је допринео настанку штете, не може применити институт подељене одговорности из чл. 192 Закона о

облигационим односима. С обзиром на наведено, неосновано се жалбом туженог указује да је тужилац могао да види неравнину, односно ивичњак на бетону, да је тужени испунио све услове који се односе на безбедност и здравље на раду, те да не постоји одговорност туженог за насталу штету.

О висини накнаде нематеријалне штете, суд одлучује водећи рачуна да новчана накнада одговара тежини повреде, интензитету и времену трајања физичких болова и страха и степену умањења животне активности, као и да се новчаном накнадом не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Имајући у виду дужину трајања физичких болова тужиоца и њихов интензитет овај суд сматра да је правична накнада за овај вид нематеријалне штете досуђени износ од 70.000,00 динара јер је тужилац трпео физичке болове јаког интензитета један дан, укључујући и време од доласка у болницу до обављања неопходних процедура и неколико сати након стављања гипсане имобилизације, док нису заделовали аналгетици. Физичке болове средњег интензитета, који је повремено прелазио у бол јаког интензитета, тужилац је трпео у укупном трајању од 3 недеље, а бол слабијег интензитета је трпео око 3 месеца. Такође, имајући у виду да је тужилац трпео примарни страх јаког интензитета у тренутку повређивања, који је трајао неколико минута до окончања догађаја, као и секундарни страх у виду забринутости и стрепње за коначни исход лечења у укупном трајању од 23 дана средњег интензитета, а након тога лаког степена изражености, овај суд сматра да је правична накнада досуђени износ од 30.000,00 динара. Како је из налаза и мишљења вештака утврђено да код тужиоца постоји умањење опште животне активности процентуално изражено око 10% што је последица смањене покретљивости у левом скочном зглобу и појаве отока и болова при оптерећењу што онемогућава тужиоца да у пуном обиму обавља уобичајене животне активности везане за кућне послове дужем пешачење возњу аутомобила у дужем трајању овај суд сматра да је правична накнада за овај вид штете износ од 25.000,00 динара.

Правила је и одлука о трошковима поступка донета уз правилну примену одредби чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку, у складу са важећом АТ и ГТ. Наиме, у споровима за накнаду нематеријалне штете, због природе потраживања, када странка делимично успе у спору припада јој у целости износ накнаде трошкова поступка према висини досуђене накнаде, на који начин су у конкретном случају одмерени и досуђени трошкови тужиоцу.

Са изложеног, на основу члана 390. и члана 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку одлучено је као и изреци пресуде .

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 31.05.2018. године, Гж1 4019/2017

**Председник већа-судија
Тања Ристић, с.р.**

**Тачност преписа потврђује
Управитељ судске писарнице**

